

pligt til at dokumentere navn og bopæl. Private kan ikke kræve at se kørekort eller anden legitimation.

I retspraksis er det fast antaget, at hjælpepligten også skal opfyldes ved skadeforvoldelse, der kan straffes efter straffelovens uagtsomhedsdelikter, typisk straffelovens § 241 om uagtsomt manddrab og § 249 om uagtsom betydelig legemsbeskadigelse. Det samme gælder med hensyn til straffelovens faredelikter – typisk straffelovens § 252.

Efter færdselslovens § 9, stk. 2, 1. pkt., er der pligt for den person, der har forvoldt skaden, til »selvanmeldelse« til politiet i tilfælde, hvor der er tale om ikke ubetydelig skade på anden person. Er der sket skade på ejendom eller ting, og er der ingen til stede, som kan modtage de oplysninger, der er nævnt i stk. 1 (navn og bopæl), skal den, der har forvoldt skaden, endvidere snarest muligt underrette skadelidte eller politiet, jf. færdselslovens § 9, stk. 2, 2. pkt.

Om pligten til selvanmeldelse ved personska- de fremgår følgende af Færdselsloven med kommentarer, 1992, side 131:

»I tilfælde af personska- de skal den, der har forvoldt skaden, altid selv underrette politiet, hvis skaden ikke er ubetydelig. Det kan ikke præcist angives, hvornår en skade må anses for »ikke ubetydelig«. Såfremt skaden kræver læge- behandling, eventuelt på skade- stue, må uheldet dog antages at være af en sådan karakter, at poli- tiet skal underrettes.«

Efter færdselslovens § 117 d, stk. 1, straffes overtrædelse af § 9, stk. 1, med bøde eller under skærpene omstændigheder med fængsel indtil 1 år.

Straffebestemmelsen i § 117 blev indsat ved lov nr. 287 af 10. juni 1976. Følgende fremgår af forarbejderne (FT 1975-76 A, s. 416 f.):

»...Med hensyn til andre over- trædelser er der i overensstem- melse med nyere lovgivnings- praksis foretaget en sondring mel- lem overtrædelser, for hvilke der

kan fastsættes frihedsstraf, og overtrædelser, der alene kan straf- fes med bøde. Den første gruppe omfatter overtrædelser af § 9, stk. 1 (Forpligtelser ved færdsels- uheld), § 52 og § 53, stk. 1 (Spiri- tuskørsel m.v.), § 55, stk. 1, og § 61, stk. 1 (Kørsel uden at have er- hvervet kørekort)...

Den ændrede udformning af straffebestemmelsen tilsigter ikke nogen ændret vurdering af de en- kelte overtrædelser.«

Under den fortsatte behandling af lovforslaget blev der fremsat ændringsforslag til straffebe- stemmelsen, således at udtrykket »under skær- pende omstændigheder« blev indføjet i bestem- melsen. Følgende fremgår af bemærkningerne til ændringsforslaget, der senere blev vedtaget (FT 1975-76 B, s. 1879):

»I overensstemmelse med rets- praksis angives det nu udtrykke- ligt i stk. 3, at frihedsstraf for de nævnte overtrædelser kun kan an- vendes under skærpene omstæn- digheder.«

Af bemærkningerne til færdselsloven af 1976 fremgår det således, at formålet med ændrings- forslaget var at tydeliggøre, at der – i overens- stemmelse med domstolenes anvendelse af be- stemmelsen i praksis – skal foreligge skærpene omstændigheder ved overtrædelse af bl.a. færdselslovens § 9, stk. 1, for at der kan idømmes fri- hedsstraf. Det fremgår ikke i øvrigt af bemærk- ningerne, hvilke omstændigheder ved overtræ- delsen af (f.eks.) færdselslovens § 9, stk. 1, der skal anses for skærpene.

Overtrædelse af færdselslovens § 9, stk. 2, straffes efter færdselslovens § 118, stk. 1, med bøde. Overtrædelse af pligten i § 9, stk. 3, er som ovenfor nævnt ikke strafsanktioneret.

Af Rigsadvokatmeddelelse nr. 4/2000 om sanktionspåstande mv. i færdsels- sager (færd- selslovens kapitel 2, side 4) fremgår følgende retningslinjer for anklagemyndighedens sankti- onspåstand i sager om overtrædelse af færdsels- lovens § 9: